

и независими личности, като напримѣръ Капитанъ Теодоровъ, командира на 1-ва рота, къмъ личността на когото Подполковникъ Калитинъ винаги се отнасяше съ уважение.

Членоветѣ отъ първата група бѣха всички равни въ отношенията имъ по между си, като не употрѣбяха даже и по служба титулированията.

— Павликъ! (името на Подполковникъ Калитина) защо ходишъ толкова далеко? или: Павликъ защо не се облѣчешъ, тѣй можешъ да наистинешъ! Ето образецъ на обхождениата отъ страна на штрафованитѣ къмъ началника си, който пѣкъ имъ отплащаше съ сѣщата монета.

— Попикъ, Фьодька, Клаша и пр. сѣдни ей тукъ, остави, ела да закусимъ сега! викаше Подполковникъ Калитинъ на своитѣ любимци.

Групата на безпорочно-служащитѣ не бѣше тѣй сплотена, както първата, но за туй другарския духъ и съзнанието на собственото достойнство между офицеритѣ бѣше развито. Офицеритѣ отъ тая група никога не наричаха онѣзи отъ първата —, съ новото имъ название, за туй пѣкъ офицеритѣ отъ първата група не испущаха случая.

— Ей, вий, безпорочно-служащи! заповѣдайте да обѣдваме, штрафованитѣ ви чакатъ. Или: — Ето безпорочно-служащитѣ се разчувствуваха, та защищаватъ тѣзи дрянъ — „Булгарцитѣ“

Наистина, офицеритѣ отъ послѣдната група винаги се отнасяха къмъ Българитѣ по безпристрастно. Къмъ тѣзи група се числеше и Туркестанеца Штабсъ Капитанъ Поповъ.

III

Най послѣ, настана отдавно желанныя день — деньтъ, въ който опълчението трѣбваше да изостави лагера и да тръгне въ походъ. Този день бѣше 30 Май. Радостъта, отъ която бѣха обхванати опълченцитѣ, по случай тръгванието имъ въ походъ, нѣмаше прѣдѣлъ. Тѣ, като дѣца скачаха, пѣяха и се поздравляваха съ походъ. При всичко, че и офицеритѣ бѣха